

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy [tituly před jménem] [jméno FO] a soudkyně [tituly před jménem] [jméno FO] a [tituly před jménem] [jméno FO] ve věci žalobkyně [jméno FO] [jméno FO], narozené [Datum narození žalobkyně], bytem v [Adresa žalobkyně], zastoupené [Jméno Zástupce], advokátem se sídlem v Kladně, [Jméno advokáta]. [adresa], proti žalovanému [Jméno žalovaného A], narozenému [Datum narození žalovaného A], bytem v [Adresa žalovaného A], zastoupenému [Jméno žalovaného B], advokátem se sídlem v [adresa], o určení vlastnického práva, vedené u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. [spisová značka], o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne [datum], č. j. [spisová značka], t a k t o :

takto:

I. Dovolání se odmítá.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradu nákladů dovolacího řízení částku 27 975 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

Okresní soud v Berouně rozsudkem ze dne 19. 5. 2022, č.j. 12 C 433/2019-301, ve spojení s usnesením ze dne 18. 10. 2022, č. j. 12 C 433/2019-341 (dále společně jen „rozhodnutí soudu prvního stupně“), zamítl žalobu na určení, že žalobkyně je vlastníkem spoluvlastnického podílu ve o velikosti ideální 1/2 na nemovitých věcech specifikovaných v předmětném výroku (dále jen „nemovitosti“) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit na náhradu nákladů řízení žalovanému částku 325 112,90 Kč a České republice částku 2 644 Kč.

Krajský soud v Praze poté, co připustil změnu žaloby spočívající v tom, že se žalobkyně nově domáhala určení vlastnického práva k nemovitostem jako celku, in eventum určení, že je vlastníkem nemovitostí v rozsahu ideální 1/2, v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že zamítl žalobu na určení, že žalobkyně je výlučným vlastníkem nemovitostí, eventuálně že je spoluvlastnicí nemovitostí s podílem ve výši 1/2 (výrok I), uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 71 519 Kč a odvolacího řízení částku 12 342 Kč (výrok II), a rovněž žalobkyni uložil povinnost zaplatit na náhradu nákladů řízení České republice částku 2 644 Kč (výrok III).

Proti rozsudku odvolacího soudu (podle jeho obsahu jen proti výroku I, kterým bylo rozhodováno o věci samé) podala žalobkyně včasné dovolání, v němž navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Namítla nesprávné právní posouzení věci, a co do přípustnosti dovolání uvedla, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

Žalovaný ve vyjádření k dovolání navrhl jeho odmítnutí.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů [srov. čl. II bod 1 zákona č. 286/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony], dále jen „o. s. ř.“.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Nejvyšší soud již opakovaně zdůraznil, že dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., jestliže dovolatel jako důvod jeho přípustnosti předestírá dovolacímu soudu k řešení otázku hmotného nebo procesního práva, na niž rozhodnutí odvolacího soudu nezávisí (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSCR 53/2013, jež je veřejnosti dostupné – stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu – na <https://www.nsoud.cz>).

Podle žalobkyně odvolací soud nesprávně posoudil otázku hmotného práva „ohledně bránění žalovaného v užívání chaty žalobkyní na základě předmětné služebnosti, které spočívalo i v tom, že žalovaný výslovně a při každé příležitosti bránil tomu, aby spolu se žalobkyní užívala chatu i dcera žalobkyně [jméno FO], ačkoli [jméno FO] právo chatu užívat má, byť toto právo je odvozeno od užívacího práva žalobkyně vzniklého na základě předmětné služebnosti“, přičemž měla za to, že se tak odvolací soud odchýlil od usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 22 Cdo 4747/2015, v němž dovolací soud s odkazem na svůj rozsudek ze dne 14. 8. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1726/2007, a na své usnesení ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. 22 Cdo 4494/2014, přijal mimo jiné závěr, že svědčí-li oprávněnému z věcného břemene právo užívat byt, může oprávněný do bytu přibrat další osoby, a to především manžela a příbuzné v řadě přímé.

Tvrdí-li žalobkyně při formulaci uvedené otázky, jež má podle ní zakládat přípustnost dovolání, že žalovaný výslovně a při každé příležitosti bránil tomu, aby spolu se žalobkyní užívala chatu i dcera žalobkyně, pak takové skutkové zjištění neučinil odvolací soud, ani soud prvního stupně. Neučinil-li odvolací soud skutkové zjištění, z něž žalobkyně při formulaci předložené otázky vychází, pak se logicky ani nezabýval (neměl důvod zabývat) řešením právní otázky, zda je užívací právo dcery žalobkyně odvozeno od práva žalobkyně z věcného břemene (služebnosti), která byla posuzována v rozhodnutích, na které žalobkyně odkazovala. Na jejím řešení proto napadené rozhodnutí nezáviselo. Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nemůže být založena na vlastních skutkových závěrech dovolatele odlišných od skutkových závěrů odvolacího soudu, resp. na zpochybňování skutkových závěrů odvolacího soudu (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod č. 4/2014 Sb. rozh. obč., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. 32 Cdo 4566/2014).

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání žalobkyně odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř. pro nepřípustnost.

2

23 Cdo 2450/2023

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení není třeba odůvodňovat (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Poučení:

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li žalobkyně dobrovolně, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se žalovaný domáhat výkonu rozhodnutí.

V Brně

Za správnost vyhotovení: Jana Ševčíková

Brno 19. září 2023

Mgr. Jiří Němec
předseda senátu